

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В
ЛУГАНСЬКІЙ ОБЛАСТІ

Слідче управління

вул. Вілсова, 1, м. Северодонецьк, Луганська область
(адреса для листування- вул. Філософська, 39А, м. Дніпро,
Дніпропетровська область, 49006)

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Дніпро

«13» серпня 2024 року

Старший слідчий в ОВС слідчого управління Головного управління Національної поліції в Луганській області майор поліції Кваша Іван Сергійович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12018130440000044 від 10.02.2018 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, відповідно до ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Козлову Максиму Вадимовичу,
13.06.1984 року народження, уродженцю
міста Луганськ Луганської області,
громадянину України, зареєстрованому за
адресою: Луганська область, місто Луганськ,
квартал Ленінського Комсомолу, будинок 4,
квартира 125, раніше не судимому,
т.зв. «заступнику начальника управління -
начальнику відділу з нагляду за дотриманням
законів військовими підрозділами і органами
державної безпеки Управління з нагляду за
дотриманням законів у військовій сфері
Генеральної прокуратури ЛІР»,-

про те, що він підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Із 19.02.2014 представниками Російської Федерації (далі - РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі - ЗС РФ), яке керівники РФ назвали переміщенням військових підрозділів у межах звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечили військову окупацію території АРК і м. Севастополя. 18.03.2014 РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно з цим протягом березня та на початку квітня 2014 року під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих РФ, взяли під контроль будівлі, у яких були розташовані органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07.04.2014 в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27.04.2014 в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які досі функціонують.

Внаслідок військових дій у період із травня по серпень 2014 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації РФ окремих територій України є 19.02.2014. АРК та м. Севастополь є тимчасово окупованими РФ з 20.02.2014. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими РФ (зокрема окупаційною адміністрацією РФ) починаючи з 07.04.2014, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII та з цього моменту перебувають під ефективним контролем РФ.

Відповідно до ст. 2, спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, Конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив

Таким чином, із 19.02.2014 до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм МГП).

При цьому, згідно ст. 47 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 особи, що перебувають під захистом, які

знаходяться на окупованій території не будуть у жодному разі та жодним чином позбавлені переваг цієї Конвенції у зв'язку з будь-якими змінами, запровадженими стосовно керівних установ чи управління цією територією внаслідок її окупації, або у зв'язку з будь-якою угодою, укладеною між владою окупованої території та владою окупаційної держави, або у зв'язку з анексією окупаційною державою всієї або частини окупованої території.

Водночас, згідно ст. 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, до серйозних порушень, серед іншого, належить умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, а також нелегальне ув'язнення.

При цьому, відповідно до ст. 75 (4) (а) Додаткового протоколу I від 08.06.1977 до Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 (далі – Протокол I), особі, визнаній винною у вчиненні кримінального правопорушення, пов'язаного зі збройним конфліктом, не може бути винесено жодного вироку, і вона не може бути піддана жодному покаранню, крім як за постановою неупередженого й відповідним чином створеного суду, що додержує загальновизнаних принципів звичайного судочинства, які включають таке: (а) процедура повинна передбачати, щоб обвинувачений був без затримки проінформований про деталі правопорушення, що ставиться йому за вину, й надавати звинуваченому до і під час суду всі необхідні права та засоби захисту.

Жодна особа не може бути звинувачена у вчиненні кримінального правопорушення або засуджена за нього на підставі будь-якої дії чи недоліку, які не є кримінальним правопорушенням згідно з нормами національного законодавства або міжнародного права, дія яких поширювалася на цю особу під час вчинення такої дії чи бездіяльності (ст. 75 (4) (а) Протоколу I).

Відповідно до ст. 85 (4) (е) Протоколу I на доповнення до серйозних порушень, зазначених у попередніх пунктах цієї статті та в Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, розглядаються як серйозні порушення цього Протоколу такі дії, коли вони здійснюються навмисне й на порушення Конвенцій або цього Протоколу: позбавлення особи, яка користується захистом Конвенцій або захистом, згаданим у пункті 2 цієї статті, права на неупереджене й нормальне судочинство.

Без шкоди для застосування Конвенцій і цього Протоколу серйозні порушення цих документів розглядаються як воєнні злочини (ст. 85 (5) Протоколу I).

З метою реалізації окупаційної політики, впливу на громадян та юридичних осіб, шляхом здійснення незаконного кримінального переслідування та подальшого притягнення їх до кримінальної відповідальності, а також затримання, арештів, обшуків, проведення інших незаконних дій щодо вищезазначених осіб, які проживають та розташовані на частині території Луганської області, яка опинилась під контролем представників окупаційної адміністрації РФ в особі представників терористичної організації «ЛНР», невстановленими досудовим розслідуванням вищими посадовими особами РФ

та підконтрольними їм представниками терористичної організації «ЛНР» (досудове розслідування стосовно яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях), у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 30.04.2015, створено систему т.зв. судових органів, уповноважених діяти в інтересах країни окупанта на підставі законодавства, запровадженого з порушенням вимог ст. 64 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949.

Зокрема, 30.04.2015 опубліковано Закон «Про судову систему» (мовою оригіналу – Закон «О судебной системе»), реєстраційний номер 18-II, в якому надано визначення судової влади «ЛНР», вказано які суди діють на території «ЛНР», визначено принципи діяльності судової влади, встановлено порядок створення та припинення діяльності судів, визначено статус і компетенцію судів «ЛНР» та визначено порядок фінансування судів усіх рівнів, який підписав «Глава Луганської Народної Республіки І. Плотницький» (мовою оригіналу – «Глава Луганской Народной Республики И. Плотницкий»).

Крім того, 30.04.2015 опубліковано Закон «Про створення судів Луганської Народної Республіки» (мовою оригіналу – Закон «О создании судов Луганской Народной Республики»), реєстраційний номер 19-II, яким закріплено перелік судів, створених у «ЛНР», встановлено територіальну юрисдикцію судів «ЛНР», визначено умови початку діяльності судів та порядок розгляду судових справ, переданих до судів «ЛНР», який підписав «Глава Луганської Народної Республіки І. Плотницький» (мовою оригіналу – «Глава Луганской Народной Республики И. Плотницкий»).

У відповідності до ст. 4 Закону «ЛНР» «Про судову систему» та всупереч вимогам ст. 125 Конституції України, згідної якої суди утворюються, реорганізуються і ліквідовуються законом, проект якого вносить до Верховної Ради України Президент України після консультацій з Вищою радою правосуддя, на території «Луганської Народної Республіки» створено «Військовий суд Луганської Народної Республіки» (мовою оригіналу – «Военный суд Луганской Народной Республики»), що ставить під сумнів його неупередженість.

Відповідно до Закону «ЛНР» «Про судову систему»: «Військовий суд Луганської Народної Республіки» (далі – «Військовий суд ЛНР») являється судом загальної юрисдикції, входить до судової системи «ЛНР», місцем постійного перебування «Військового суду ЛНР» являється місто Луганськ. Відповідно до Закону суддею «Військового суду ЛНР» може бути громадянин «Луганської Народної Республіки», що відповідає вимогам, пред'явленим до кандидатів на посаду судді Законом «ЛНР» «Про статус суддів» (мовою оригіналу – «О статусе судей») та який отримав позитивний висновок кваліфікаційної колегії суддів.

30 червня 2014 року прийнято Закон «Про прокуратуру» (мовою оригіналу – «Закон «О прокуратуре»»), реєстраційний номер 17-I, який визначив правові основи діяльності прокурорів, задачі, функції, принципи діяльності, систему і організацію прокуратури та інші положення.

Відповідно до ст. 4 Закону «Про прокуратуру» «прокуратура ЛНР» виконує наступні функції: підтримання державного обвинувачення у судах; нагляд за виконанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших примусових заходів, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян; кримінальне переслідування, у випадках, визначених кримінально-процесуальним законодавством «ЛНР» та інші.

Крім того, представниками окупаційної влади у порушення вимог Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, 21.08.2015 прийнято Кримінально-процесуальний кодекс «ЛНР» (мовою оригіналу – «Уголовно-процессуальный кодекс Луганской Народной Республики»), реєстраційний номер 60-II, який набрав чинності 29.09.2015 та визначає: принципи кримінального судочинства, права та обов'язки учасників кримінального судочинства з боку захисту та обвинувачення, докази та доказування, порядок провадження у судах першої інстанції, особливий порядок судового розгляду та інші положення.

Також, 14.08.2015 прийнято Кримінальний кодекс «ЛНР» (мовою оригіналу – «Уголовный кодекс ЛНР»), реєстраційний номер 58-II, який набрав чинності 29.09.2015 та встановлює підставу та принципи кримінальної відповідальності, регламентує види покарань та інші заходи кримінально-правового характеру за скоєння злочинів.

Усвідомлюючи вищезазначені обставини, громадянин України Козлов Максим Вадимович, 13.06.1984 року народження, будучи добровільно призначеним на посаду «заступника начальника управління – начальника відділу з нагляду за дотриманням законів військовими підрозділами і органами державної безпеки Управління з нагляду за дотриманням законів у військовій сфері» у новоствореній і незаконно сформованій «Генеральній прокуратурі ЛНР», здійснював нагляд за додержанням «законів» у «кримінальних справах» щодо незаконно затриманих цивільних громадян України, які залишились та перебували на тимчасово окупованій території Луганської області, тобто осіб, які перебувають під захистом, керуючись незаконно прийнятими кримінальним та кримінально-процесуальним кодексами, що призвело до позбавлення захищеної особи гарантованого права на справедливий і офіційний судовий процес, як того вимагає МПП, а також подальшого незаконного ув'язнення останньої.

Так, у період з 26.06 по 28.07.2017 Козлов М.В., перебуваючи у приміщенні «Військового суду ЛНР», розташованого за адресою: вул. Коцюбинського, 2, м. Луганськ, займаючи вищезазначену посаду, за попередньою змовою групою осіб із так званими учасниками судового процесу, а саме «суддею Військового суду ЛНР» Лисенко Є.М. та іншими невстановленими особами з числа «правоохоронних органів «ЛНР», діючи умисно, грубо порушуючи вимоги національного законодавства України та ст. ст. 47, 78, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 75 (4) (а), 85 (4) (е) Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08 червня 1977 року, керуючись «КК ЛНР та

КПК ЛНР», виконуючи вказівку невстановлених осіб із числа керівництва «Генеральної прокуратури України, забезпечував підтримання обвинувачення під час розгляду «суддею Військового суду ЛНР» Лисенко Є.М. кримінальної справи щодо цивільної особи – громадянки України Вороніної Вікторії Олегівни, 15.11.1995 р.н. за безпідставним обвинуваченням у вчиненні діяння, передбаченого «ст. 335 КК ЛНР – Державна зрада» (мовою оригіналу – «ст. 335 УК ЛНР – Государственная измена»), яке вона не вчиняла та яке не є кримінальним правопорушенням згідно з нормами законодавства України та міжнародним правом.

Виходячи зі змісту «ст. 335 КК ЛНР», під державною зрадою слід розуміти вчинені «громадянином Луганської народної республіки шпигунство, видачу іноземній державі, міжнародній або іноземній організації або їх представникам відомостей, що становлять державну таємницю, особою, якій ці відомості були довірені або стали відомі у зв'язку з виконанням службових обов'язків або в інших випадках, передбачених законодавством Луганської народної республіки, або надання фінансової, матеріально-технічної, консультативної або іншої допомоги іноземній державі, міжнародній або іноземній організації або їх представникам, направленої проти безпеки Луганської народної республіки».

З огляду на нікчемність положень «Кримінального кодексу ЛНР», так як згідно п. 22 ст. 92 Конституції України виключно законами України визначаються діяння, які є злочинами, та відповідальність за них, громадянка України Вороніна В.О. не може бути суб'єктом вищезазначеного діяння.

Крім того, Козлов М.В., виконуючи функцію державного обвинувача під час розгляду вищезазначеної кримінальної справи, всупереч вимогам національного законодавства України та ст. ст. 47, 78, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 75 (4) (а), 85 (4) (е) Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08 червня 1977 року, не забезпечив вжиття заходів, направлених на перевірку обґрунтованості висунутого Вороніній В.О. кримінального обвинувачення, в тому числі шляхом дослідження доказів та допиту свідків, внаслідок чого Вороніна В.А. була позбавлена права та можливості допитувати свідків, які дають свідчення проти неї, або вимагати, щоб свідки були допитані, а також права на виклик і допит свідків на її користь на тих самих умовах, що й для свідків, які дають свідчення проти неї.

Такими чином, своїми протиправними діями Козлов М.В. сприяв ухваленню «суддею Військового суду ЛНР» Лисенко Є.М., за результатами розгляду вищезазначеної кримінальної справи, незаконного та необґрунтованого вироку, згідно якого цивільну особу – громадянку України Вороніну Вікторію Олегівну, 15.11.1995 р.н. було засуджено за безпідставним обвинуваченням у вчиненні діяння, передбаченого «ст. 335 КК ЛНР – Державна зрада» (мовою оригіналу – «ст. 335 УК ЛНР – Государственная измена»), яке вона не вчиняла та яке не є кримінальним правопорушенням згідно з нормами законодавства України та міжнародного права, до покарання у вигляді 12 років позбавлення волі, тим самим умисно позбавивши захищену особу права на справедливий і

належний судовий процес, а також забезпечивши подальше її незаконне ув'язнення шляхом поміщення до Селезнівської виправної колонії, що знаходиться на тимчасово окупованій території смт. Селезньовка Перевальського району Луганської області, де остання утримувалася до 29.12.2019, тобто до моменту, коли за результатами обміну була повернута на підконтрольну Україні територію.

Враховуючи викладене, Козлов Максим Вадимович, 13.06.1984 року народження, порушив вимоги ст. ст. 47, 78, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ст. ст. 75 (3), 75 (4) (а), 85 (4) (е) Додаткового протоколу I від 08.06.1977 до Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, яке полягає у позбавленні цивільної особи – громадянина України права на справедливий і офіційний судовий процес в умовах окупації частини території Луганської області, а також у незаконному ув'язненні особи після її засудження некомпетентним судом.

Таким чином, Козлов Максим Вадимович, 13.06.1984 року народження, підозрюється в порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за посередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий в ОВС відділу розслідування злочинів,
учинених в умовах збройного конфлікту
СУ ГУНП в Луганській області
майор поліції

Іван КВАША

ПОГОДЖЕНО
Прокурор відділу
Луганської обласної прокуратури

Дмитро КОРСУН

Процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 КПК України, повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення.

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідженням.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість

якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні кримінального правопорушення

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні кримінального правопорушення, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні кримінального правопорушення, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту)
- особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
- одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;
- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
- звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому ст. 13 Закону України «Про попереднє ув'язнення».

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудовим кодексом України для виду режиму виправно-трудової колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;
- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Протягом кримінального провадження підозрюваний має право (ст. 42КПК):

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, а також за його згодою будь-яка інша фізична чи юридична особа має право на будь-якій стадії кримінального провадження *відшкодувати шкоду, завдану потерпілому, територіальній громаді, державі* внаслідок кримінального правопорушення (ст. 127 КПК України).

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право *примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення та визнання винуватості*. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження (ст. ст. 56 та 468 КПК України).

Підозрюваному роз'яснено, що він підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого ч.2 ст.28, ч. 1 ст. 438 КК України, за вчинення якого передбачена відповідальність у вигляді позбавленні волі на строк більше десяти років, на підставі п. 3 ч. 1 ст. 276 КПК України (наявні достатні докази для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення).

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____ «___» год. «___» хвилин «___» серпня 2024 року.

Письмове повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий в ОВС відділу розслідування злочинів,
учинених в умовах збройного конфлікту
СУ ГУНП в Луганській області
майор поліції**

Іван КВАША